

Sygn. akt II Ca 545/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 sierpnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia S.O. J. Gołębiowski

po rozpoznaniu w dniu 23 sierpnia 2013 roku na posiedzeniu niejawnym w postępowaniu uproszczonym

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. w W.

przeciwko B. P.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Tomaszowie Maz. z dnia 2 maja 2013 roku, sygn. akt I C 1422/12

oddala apelację.

Sygn. akt II Ca 545/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 4 kwietnia 2013 r. Sąd Rejonowy w Tomaszowie Maz. oddalił powództwo (...) Spółki z o.o.z siedzibą w W.przeciwko B. P.

o zapłatę.

Podstawę powyższego rozstrzygnięcia stanowiły przytoczone poniżej ustalenia

1 rozważania Sądu Rejonowego.

W dniu 17 marca 2004 r. B. P. - student I roku kierunku : (...) - zawarł z Wyższą Szkołą (...) w Ł.(obecnie - Akademią (...) w Ł.) umowę, której przedmiotem było świadczenie przez niepubliczną Uczelnię usług edukacyjnych (prowadzenie zajęć dydaktycznych oraz organizowanie egzaminów w sesji) w trybie studiów eksternistycznych wspomaganych zajęciami przez Internet w zamian za przysługujące jej wynagrodzenie w postaci chesnego i innych opłat zgodnie z Cennikiem Opłat Studiów Eksternistycznych. Zajęcia były prowadzone w formie kursów świadczonych drogą elektroniczną z wykorzystaniem Internetu oraz w trakcie zjazdów. Student został zobowiązany do zapłaty chesnego w wysokości po 1200 złotych za każdy semestr studiów. Chesne za każdy semestr było płatne w dwu równych ratach : za semestr zimowy - I rata - do dnia 10 października, II rata - do dnia 10 grudnia ; za semestr letni : I rata -do dnia 10 marca, II rata - do dnia 10 maja. W przypadku niedotrzymania terminów płatności studentowi mogło zostać odebrane prawo do uczestniczenia w zajęciach i zdawania egzaminów lub Uczelnia mogła go skreślić z listy studentów.

B. P. nie uregulował w całości należnych opłat, zalegał bowiem z zapłatą chesnego za miesiąc grudzień 2004 r. (kwota 430 złotych z terminem płatności - 10.12.2004 r.), za miesiąc marzec 2005 r. (kwota 1200 złotych z terminem płatności - 10.03.2005 r.), za maj 2005 t. (kwota 1200 złotych z terminem płatności - 10.05.2005 r.), jak również nie wniósł

jednorazowej opłaty w wysokości 30 złotych tytułem należności za zjazd konsultacyjny, z terminem płatności -1 lipca 2005 r.

Decyzją Dziekana Wyższej Szkoły (...) w Ł. z dnia 15 listopada 2005 r. B. P. został skreślony z listy studentów drugiego roku trzeciego semestru w roku akademickim 2004/2005 z powodu zaległości finansowych oraz nieuzyskania liczby punktów wymaganych do rejestracji warunkowej na kolejny semestr studiów.

W dniu 26 kwietnia 2012 r. Akademia (...) w Ł. zawarła z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę sprzedaży wierzytelności, na mocy której przeniosła przysługującą jej względem B. P. wierzytelność w wysokości 2860 złotych.

W piśmie z dnia 10 maja 2012 r. nabywca wierzytelności wezwał B. P. do zapłaty kwoty 5380,73 złote tytułem nieuiszczonego czesnego, opłaty za zjazd konsultacyjny i należnych jej odsetek.

Apelację od powyższego wyroku w imieniu powoda wniosła jego pełnomocnik i zarzuciła:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. przepisu art. 750 kc poprzez jego błędną wykładnię wyrażającą się w przyjęciu zbyt wąskiej wykładni pojęcia „uregulowane innymi przepisami”, ograniczającej się tylko do doktrynalnej dychotomii „umowy nazwane - nienazwane”, w wyniku której Sąd uznał, że umowa o świadczenie usług edukacyjnych zawarta pomiędzy uczelnią wyższą, a studentem nie jest na tyle wyodrębniona, by wyłączyć stosowanie przepisów o zleceniu, podczas gdy przepisy ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym pozwalają w całości na rekonstrukcję essentialia negotii tej umowy, a przepis art. 99. ust. 1. ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym definiuje treść usług edukacyjnych, w wyniku czego sąd błędnie zastosował art. 750 kc.

2. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. przepisu art. 751 pkt 2 kc poprzez jego błędną wykładnię wyrażającą się w przyjęciu, iż:

a) niepubliczna uczelnia wyższa, o której mowa w ustawie Prawo o szkolnictwie wyższym jest:

- osobą trudniącą się zawodowo czynnościami związanymi z nauką;
- osobą utrzymującą zakład przeznaczony na cel związany z nauką,

podczas gdy zakres zastosowania przepisu art. 751 pkt 2 kc przewiduje kryterium podmiotowo - przedmiotowe na zasadzie koniunkcji i o ile uczelnia wyższa prowadzi działalność dydaktyczną, naukową, badawczą itp., o tyle prowadzenie tej działalności nie stanowi działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2010 r. Nr 220, poz. 1447, z późn. zm. II) na podstawie art. 106 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym;

b) pojęcie „roszczenia z tytułu nauki” dotyczy również „nauki” w rozumieniu ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym z 27.07.2005r., podczas gdy ww. ustawa definiuje swoiste pojęcie nauki na potrzeby reżimu szkolnictwa wyższego, co wyłącza stosowanie przepisu art. 751 pkt 2 kc, jako przepisu ogólnego, co w konsekwencji doprowadziło do niewłaściwego zastosowania przepisu art. 751 pkt 2 kc, zamiast przepisu art. 118 in principio kc.

W konkluzji pełnomocnik powoda wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz Powoda kwoty 5.467,51 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i zasądzenie od pozwanego na rzecz Powoda zwrotu kosztów postępowania przed Sądem pierwszej instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. Zasądzenie od pozwanego na rzecz Powoda zwrotu kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

apelacja nie jest uzasadniona a podniesione w niej zarzuty obrazy prawa materialnego są chybione.

Sąd Rejonowy rozpoznał sprawę w sposób wnikliwy poddając zgromadzony materiał dowodowy wszechstronnej, zgodnej z doświadczeniem życiowym i zasadami logicznego rozumowania ocenie odpowiadającej wymogom jakie stawiają jej przepisy art. 233 § 1 i 328 § 2 k.p.c.

Ta prawidłowa ocena dowodów doprowadziła Sąd I instancji do poczynienia trafnych ustaleń faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia, które to Sąd Okręgowy w całości podziela.

Sąd Rejonowy zasadnie przyjął, iż roszczenie powoda uległo przedawnieniu na podstawie art. 751 pkt 2 kc. Słusznie bowiem wywiódł, iż łącząca strony umowa jest umową o świadczenie usług o której mowa w art. 750 kc. Treść przedmiotowej umowy wskazuje, że mamy do czynienia z umową o kształcenie, a więc umową nienazwaną, w stosunku do której zastosowanie będą miały odpowiednio przepisy o zleceniu.

Dokonana kwalifikacja przedmiotowej przez Sąd Rejonowy jako umowy o świadczenie usług znajduje potwierdzenie w licznych orzecznictwie m.in. w wyrokach Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 19.07.2012r. sygn. akt III AUa 612/12, Lex nr 12178388, z dnia 19.04.2012r. sygn akt AUa 244/12 Lex nr 1164111, z dnia 19.04.2012r. sygn akt III AUa 243/12, Lex nr 123877, wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 22.01.2013 sygn akt III AUa 88/12 Lex nr 1271905, wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13.06.2012 sygn akt II UK 308/11, Lex nr 1235841.

Apelujący błędnie wywodzi w apelacji, że Sąd Rejonowy zakwalifikował przedmiotową umowę jako umowę zlecenia. Wbrew twierdzeniom powoda takiej oceny nie można wywieść zarówno z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku, jak również z dokonanej interpretacji przywołanego przez Sąd Rejonowy przepisu art. 752 pkt 2 kpc.

Przedmiotowa umowa zawiera jedynie elementy charakterystyczne dla umowy zlecenia, przy jej wykonywaniu konieczny jest bowiem element starannego działania, który jest charakterystyczny dla umowy zlecenia.

Umowa została skonstruowana i realizowana w sposób zakładający realizację zespołu czynności i zadań tj. przygotowanie programu zajęć, przygotowanie pomocy naukowych, przeprowadzenie zajęć, kontrola zadań domowych, przeprowadzanie kolokwiiów i egzaminu końcowego. Umowa zawarta między powodem a studentem opierała się na zasadzie starannego działania, w której nie występuje rezultat w jakiegokolwiek postaci. Jest to wyłącznie staranne działanie wykonawcy umowy, który stosownie do posiadanej wiedzy ma ją przekazać studentom. Wkład w postaci wysiłku umysłowego wymagany jest przy każdej pracy umysłowej i jest wykładnikiem tylko obowiązku starannego działania. Poziom wiedzy studentów po przeprowadzonych wykładach nie może być utożsamiany z wymaganym rezultatem, jak również obiektywnie nieosiągalne jest uzyskanie rezultatu w postaci pomyślnego wyniku egzaminu. Przyjmujący usługę o kształcenie może jedynie zobowiązać się do starannego przeprowadzenia wszystkich czynności niezbędnych do uzyskania tytułu magistra, nie przyjmując na siebie odpowiedzialności za ich rezultat., co wiąże taką umowę z art. 750 k.c.

Ponadto, w ramach umowy o wykonanie usługi powód zobowiązał się do wykonania powyższych czynności, korzystając ze swobody w realizacji całego procesu nauki, co dodatkowo przemawia za kwalifikacją przedmiotowej umowy jako umowę o świadczenie usług.

Reasumując, powód wykonywał typową umowę o świadczenie usług w zakresie prowadzonej przez siebie działalności dydaktyczno – naukowej w oparciu o przepisy ustawy o szkolnictwie wyższym. Brak rezultatu wykonywanych czynności decyduje, że przedmiotowa umowa winna być zakwalifikowana jako umowa o świadczenie usług w rozumieniu art. 750 k.c. Kodeks cywilny regulując w art. 751 krótszy termin przedawnienia roszczeń ze stosunku zlecenia wskazuje na możliwość prowadzenia usług m.in. w kategorii nauki, co nie pozostawia wątpliwości, jak kwalifikowane są takie czynności przez ustawodawcę. Tym samym zarzuty naruszenia art.750 kc, 751 pkt 2 kc okazały się całkowicie chybione.

W świetle powyższego zarzuty apelacji nie są zasadne, co sprawia, że apelacja podlegała oddaleniu przez Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 kpc.